

Austria – 12 points

De østerrikske bidragene til den europeiske melodifestivalen har vel aldri opplevd å få toppscore. Kanskje de burde sende Ayon CD-3 som musikkformidler i stedet?

Tekst: Roy Ervin Solstad

Foto: Atle Kildahl Torp (atle.torp@hl-media.no)

Rett nord for Graz i Østerrike ligger en hifiprodusent jeg må innrømme jeg har ventet på skulle få norsk importør. Ayon lager nemlig noen av de lekreste hifiproduktene jeg vet om, både når det gjelder rørforsterkere og ikke minst de to CD-spillene. Dette er produkter som kan få blodpumpa til å øke takten lenge før du har hørt dem, og lekrest av dem alle er kanskje CD-3.

Hadde jeg ikke visst bedre, så skulle man tro at dette var italiensk hifi. I hvert fall med det ryktet italienerne har for design. For som en del italienere har forstått, og nå Ayon fra Østerrike, så trenger ikke elek-

troniske bokser se ut som dårlige forsøk i metallsløyd. I stedet har Ayon sine bokser, i hvert fall de med tilnærmet normal bredde, buede hjørner slik som for eksempel Plinius og Classé. Ayon har for øvrig buet alle fire hjørnene, noe som bidrar til det eksklusive ytre på disse produktene generelt, og CD-3 spesielt.

CD-3 er Ayons dyreste og beste CD-spiller. Man skulle kanskje tro på grunn av navnet at det måtte befinne seg minst to mindre søsken i serien, men på hjemmesiden til produsenten finnes det bare en annen spiller, nemlig CD-1.

Begge har for øvrig det samme designet,

men lillebroren mangler den eksterne strømforsyning til CD-3.

At en produsent av rørforsterkere også har rør i sine CD-spillere, burde ikke komme som noen overraskelse. I CD-3 er det totalt fem rør. Et 6AX5GT-rør i strømforsyningen, og fire matchede 6H30-rør i utgangen på CD-spilleren. Ikke akkurat billige rør. De benyttes blant annet i Conrad Johnson og BAT sine beste forforsterkere. Det sier noe om hvilket kvalitetsnivå man befinner seg på. Spilleren er fullbalansert, noe jeg dessverre ikke har hatt mulighet til å prøve ut, siden forsterkeren min er ubalansert. Den har også en utrolig lekker

Link:

• www.soundplanet.no

Test MATERIELL

- Forsterkere: Sugden A21SE
- Høytalere: Tannoy Glenair 10 og Spendor S3/5se.
- Kabler: Stereovox Firebird, Ecofisk Mambo Ag, Linn K20 og Viablue NF-A7 og NF-S1.
- Annet: Finite Elemente Pagode Signature rack, A.R.T. Q-dampers og Finite Elemente Ceraballs føtter

fjernkontroll. Byggekvaliteten virker aldeles prima. Det børstede aluminiumskabinettet er en ting, fjernkontrollen likeså. Totalt veier de to boksene 20 kilo på strømpelesten, der strømforsyningen opptar 12 av dem.

Selve CD-lokket er laget i lekkert akryl, og det sølvfargede metallet på ringen rundt åpningen og på knappen på akryllokket står i vakker kontrast til den sorte aluminiumen. Samtlige betjeningsknapper sitter foran på toppen av spilleren, og er bakgrunnsbelyst med rødt.

Verre synes jeg det er at man må på baksiden av spilleren for å slå den av og på. Hadde det vært en transistorbasert spiller

som kunne stått på hele tiden, hadde det sikkert ikke gjort noe, men i og med at det er en rørbasert spiller, så vil det være unødig luksus å "bruke opp" rørene når man ikke spiller musikk. Den bør derfor være avslått når den ikke er i bruk.

Til gjengjeld er det lekkert når du skrur på spilleren. Først lyser det "Ayon" i displayet, som for øvrig kan dimmes helt ned,

og da slår også lyset på strømforsyningen seg av. Men med displayet på, så skifter teksten i displayet til "warm up". Når dette forsvinner er spilleren klar til å brukes.

Litt uvanlig er det at selv om du har lagt i en CD-plate og lagt på både magnetisk puck og akryllokket over CD-plata, så lyser det fremdeles "No disc" i displayet. Å trykke direkte på play fungerer heller ikke alltid. Faktisk må man trykke to ganger på stopp-knappen før antall spor og total tid på plata dukker opp. Alternativet er å tenke seg at man må trykke åpne og lukke (siden stoppknappen og eject-knappen er samme sak) til tross

for at man verken åpner eller lukker noen verdens ting. Årsaken til dette skyldes nok valget av drivverk, det fjæropphengte Sony KSS-213Q.

Dette er uansett en vanesak, og når man først er blitt kjent med hvordan drivverket i spilleren fungerer, så oppfører spilleren seg uten plett og lyte, og reagerer som den skal på en hver kommando du måtte gi den,

enten via fjernkontrollen eller med navigasjonsknappene på selve spilleren.

For å være ekstra pirkete kunne jeg også godt tenkt meg en lengre strømkabel mellom strømforsyningen og selve spilleren. Slik den er nå, så er man nesten avhengig av at spilleren og strømforsyningen står rett oppå hverandre. Det er også verdt å merke seg at spilleren kun leveres i sort finish. Om det er mulig å sende ønskedrømmer til østerrikerne om å levere den i sølvgrå aluminium aner jeg ikke, men det kan jo hende det lønner seg å prøve.

Lyden

Om bruken av spilleren kan være litt knottete, så er det ingen knoting når det kommer til lyden. For det første er den mekanisk så godt som 100

Hjemmekino
HIGH-END

Ayon CD-3

prosent stille. Jeg sier så godt som, for når jeg legger øret helt ned til akryllokket hører jeg ikke en lyd. Når jeg tar av lokket, så hører jeg så vidt at CD-plata snurrer. Heller ikke fra den rørregulerte strømforsyningen er det ulyder å høre. Godt at noen har skjønnet at lyden fra komponenter skal følge formell tjenestevei gjennom kablene, og ikke dure fra alle andre steder.

Denne mekaniske stillheten bidrar i høyeste grad til å la musikken slippe til uten hindringer av noe slag. Spillere har en aldeles glimrende dynamisk spillestil som gir et liv til musikken man nesten må høre for å skjønne viktigheten av. Samtidig er her en ro og kontroll i hele frekvensområdet som holder musikken i et jerngrep. Her er det ingenting som får lov til å skeie ut med mindre utskeielsene ligger printet på CD-platen. Denne roen skyldes nok i stor grad mangelen på den mikroskopiske støyen mange hifikomponenter har, men som man sjelden oppdager før man hører produkter som ikke har det. Ofte beskrives denne egenskapen som "sort bakgrunn". Denne sorte bakgrunnen når det gjelder lyd, har akkurat samme egenskapen som når det gjelder bilder. Alle de andre fargene står klarere frem. For CD-3 sitt tilfelle, betyr det at detaljer i innspillingene er lekende lette å følge. På Marianne Thorsen og Trondheimssolistene sin fantastiske innspilling av Mozarts fiolinkonserter er det helt uproblematisk å holde konsentrasjonen på ett enkelt instrument. Det blir som å stå på Dalsnibba ovenfor Geiranger og kikke på båtene nede på

fjorden, eller snøen på fjelltoppene. Alt ligger foran deg, og synes like skarpt som et barberblad. Og akkurat som på Dalsnibba kan du med CD-3 trekke fokuset bakover og bare nyte helheten. Sånn sett er Ayon-spillere et funn både for detaljfreakene og de som bare vil nyte musikken som helhet. Snakk om å få i både pose og sekk.

Til tross for fem rør totalt, så er det ingen typisk rørlid å spore. I hvert fall ikke dersom man med typisk rørlid mener avrundet diskant, fyldig mellomtone og feit og litt udefinert bass.

For er det noe man ikke kan si om basen til CD-3, er det at den er feit og udefinert. Faktisk er dette trolig den beste bassgjengivelsen jeg har hørt fra CD-mediet på denne siden av Linn Akurate CD. Utrolig detaljrik, stram, men samtidig langt fra anemisk og kjedelig. Ayon CD-3 gir deg et bassfundament som er aldeles glimrende. Etter min mening uansett pris.

Mellomtonen har akkurat det "suget" i seg som gjør musikklytting til en fysisk opplevelse. Når hermetisert musikk kan få det til å knuge seg i brystet ditt, vet du at du enten hører på utrolig bra musikk eller utrolig bra utstyr. Når det gjelder CD-3 må du nok kikke på hva du har lagt oppi spillere dersom du ikke blir sittende med samme følelsen.

Diskanten er også av skyhøy kvalitet. CD-3 gjengir holografi i musikken med den største enkelhet. Bredden er imponerende, mens dybden er helt rå. Med øynene igjen kan du gå deg lang tur bakover i opptaksrommet. Noen vil nok påstå – og med en viss rett – at på konsert så opplever man sjelden noe mer enn en vegg av lyd, så tredimensjonalitet

SPESIFIKASJONER:

- CD-transport: Sony KSS-213Q
- Rørbestykning: fire stk. 6H30
- Rørbestykning, strømforsyning: en stk. 6AX5GT
- Oppsamling: 24/192 kHz
- Utgangsnivå: @ 1 kHz / Rms 5.50 V
- Utgangsimpedans, ubalansert rca: 30 Ohm
- Utgangsimpedans, balansert XLR: 120 Ohm
- Digitalutgang: 75 Ohm S/PDIF (RCA)
- Analogutganger: RCA & XLR
- Signal-til-støy-forhold: > 108 dB
- Frekvensrespons: 20Hz - 20kHz +/- 0.2dB
- Total harmonisk forvrengning: @ 1kHz < 0,002%
- Strømforbruk: 60 watt
- Størrelse cd-spiller: 46x31x10 cm (BxDxH)
- Størrelse strømforsyning: 46x31x10 cm (BxDxH)
- Vekt cd-spiller: 8 kilo
- Vekt strømforsyning: 12 kilo
- Håndlaget.
- Finish: Sort

i lyden er ikke "ekte vare". Dem om det, for hvis det er en falsk virkelighet å oppleve at en kontrabass står lenger bak enn vokalistene, og at pianoet holder til bak fyren på saksofon, så er det en falsk virkelighet jeg kan leve veldig godt med. Ayon CD-3 gir meg den muligheten til fulle.

Legg til at både oppløsningen og ikke minst utstrekningen i diskanten går langt utenpå hva mine ører er i stand til å høre begrensningen av, så skjønner du at dette er en CD-spiller jeg har store problemer med å finne lydmessige skavanker med.

Konklusjon

Noen påstår man ikke skal skue hunden på hårene. Ayon CD-3 er unntaket som bekrefter regelen. For dette er kanskje verdens lekreste CD-spiller med en lyd kvalitet som langt fra gjør skam på utseendet.

- Dynamisk spillestil
- Fantastisk bassgjengivelse
- Kanskje verdens lekreste CD-spiller

- Kun sort finish
- Unødvendig knotete i bruk

AYON CD-3

PRIS: KR 34.900

IMPORTØR: Sound Planet